

CAMELIN de, ANTONI Józef

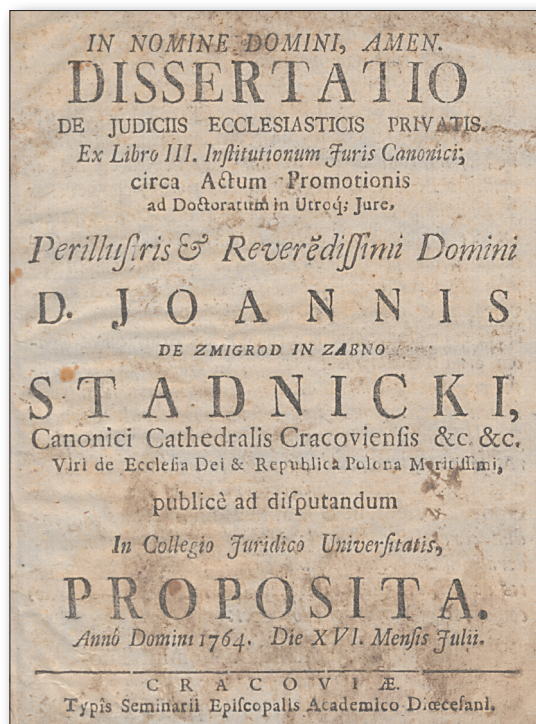
(ur. 1741 r., zm. 9 V 1783 r.)

Nie mamy dokładnych danych dotyczących pochodzenia Antoniego de Camelina, nie ulega jednak wątpliwości, że wywodził się on z rodziny o korzeniach francuskich. Jego krewnym był zapewne Jan Camelin, krakowski medyk i botanik, zmarły w 1774 r.

Studia odbywał na Uniwersytecie Krakowskim, gdzie w 1763 r. został promowany na magistra sztuk wyzwolonych i doktora filozofii. Następnie wykładał na uniwersytecie m.in. botanikę i anatomię, a do 1767 r. także język francuski. Możliwe, że pracował również w krakowskim seminarium duchownym, zachował się bowiem druk prezentujący tezy z dziedziny liturgiki, przedstawione przezeń na tym właśnie forum w październiku 1763 r. (*Actus theologico-scholasticus de Sanctissimo Missae Sacrificio...*, Kraków 1763). Równolegle oddawał się Camelin studiom prawniczym, czego świadectwem jest jego wydana drukiem teza z prawa procesowego, broniąca 26 września 1763 r. (*Dissertatio ex processu iuris de rescriptis...*, Kraków 1763). Kolejną tezę kanonistyczną (*Dissertatio de iudiciis ecclesiasticis privatis...*, Kraków 1764) przedstawił

Camelin w Kolegium Prawniczym już niecały rok później, 16 lipca 1764 r., przy okazji nadawania tytułu doktorskiego kanonikowi krakowskiemu, Janowi Stadnickiemu. W rozprawie tej powoływał się szeroko na autorów z XVI i XVII w., zarówno polskich, jak i zagranicznych, podobnie jak w poprzedniej swej drukowanej pracy uwagę skupiając na zagadnieniach procesualistycznych.

Całkiem możliwe, że obrona jednej z wymienionych wyżej tez umożliwiła Camelinowi zdobycie

Strona tytułowa rozprawy *Dissertatio de iudiciis ecclesiasticis privatis*, Kraków 1764 (BJ 11218 II Mag. St. Dr.)

bakalaureatu praw, niemniej jednak stanowisko wykładowcy Wydziału Prawa udało mu się uzyskać dopiero 6 września 1773 r., a i to w ramach zastępstwa za urlopowanego Jana Kantego Bogucickiego, który wybierał się akurat do Rzymu studiować język grecki. Camelin przejął po nim seniorat Bursy Prawników wraz z przynależnym doń wykładem reguł prawa kanonicznego. Wiadomo, że pełnił tę funkcję jeszcze w 1774 r., a zapewne także i potem, gdyż Bogucicki, który dzięki znajomości z Hugonem Kołłątajem miał większe możliwości zrobienia kariery, nie zamierzał jej ponownie obejmować. W nieokreślonym bliżej okresie, przed jesienią 1780 r., zdobył Camelin doktorat obojga praw, aż do tego czasu nie będąc jednak członkiem Kolegium Prawniczego. W semestrze 1780/1781 został z ramienia Szkoły Głównej rektorem lubelskiej szkoły wydziałowej. Po roku urzędowania powołano go natomiast na prywatnego wychowawcę księcia Romana Sanguszki do Lubartowa. Wówczas to Komisja Edukacji Narodowej powierzyła posadę dyrektora szkoły w Lublinie ks. F.S. Jezierskiemu.

Od 14 marca 1774 do 1775 r. ks. de Camelin był proboszczem w Górcie Kościelniczej, a od 1 czerwca 1774 r. aż do śmierci – w Smardzowicach. Od 21 września 1780 r. posiadał także kanonię pw. Bożego Ciała w krakowskiej kolegiacie Wszystkich Świętych.

Zmarł w Smardzowicach w maju 1783 r., nie zdążywszy wziąć większego udziału w życiu zreformowanej wszechnicy i podległych jej szkół.

BJ rkps 5359 t. 2 fol. 155r–156v; Estreicher Bibliografia 14 s. 26; W. Murawiec, *Camelin Antoni*, SPTK 1 s. 272–273; Patkaniowski *Dzieje* s. 20; Szczepaniak *Spis prałatów* s. 109; *idem* *Spis prepozytów* s. 114, 136; S. Tworek, A. Aleksandrowicz, *W epoce Oświecenia [w:] Z przeszłości kulturalnej Lubelszczyzny*, oprac. A. Aleksandrowicz, R. Gerlecka, W. Śladkowski, S. Tworek, Lublin 1978, s. 120.

Krzysztof Fokt, Katarzyna Kuras